

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 32. S. Osualdus Vigorniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.

A. C. 969.

At Monasterium Ecclesiæ Cathedralis Wintoniensis augebatur numero multorum, quos bonum exemplum Abendonensium trahebat. Unde Clerici, ex illa Ecclesia pulsi, ringentes Ethelwoldo Episcopo cum Hospitibus mensæ affidenti per subornatum hominem potionem veneno mixtam præbent. Sensit ille, & nullatenus dubitans, mortem se bibisse, in lectum se projecit. Mox animum colligens ait: *Ubi est fides tua? nempe immemor es verborum Jesu Christi, de illis, qui in ipsum credituri essent, dicentis: si mortiferum quid biberint, non eis nocebit?* Illico viscerum dolor remissit, sanatus est, & animo generoso veniam venefico dedit.

§. XXXII.

S. Osualdus Vigorniensis.

vit. Sæc. 5.

Act. SS.

Ben. p. 728.

Sanctus Osualdus nobilissima prosapia editus, S. Odonis Archiepiscopi Cantuariensis ex fratre nepos, eidem a parentibus primis literis & pietate imbuentus traditus, ab ipso Ecclesiæ Vigorniensis Canonicis adscriptus est. Haud diu post, Decani munus obire iussus, cum intelligeret, se in corrigendis Canonicorum moribus operam perdere, abdicata dignitate Mundo valedicere constituit. Tum in Franciam vela fecit, & Floriacum ad Ligerim pervenit, cum epistolis &

& donis, quæ ipsi Archiepiscopus patruus, in illo monasterio notissimus, deferenda tradiderat. Nempe solebant illo tempore Angli, strictioris disciplinæ amatores, eam in Monasterio Floriacensi quærere, quod tanquam Doctrinæ Asceticæ fontem venerabantur. Ibi itaque Osualdus habitum monasticum indutus ad sublimem omnis generis virtutum gradum ascendit, inprimis orationi contemplativæ deditus. Quod ubi S. Odo ejus patruus comperit, maximas Deo gratias agens, ut etiam Abbati monachisque Floriacensibus gratum animum exhiberet, plurima dona misit. Nepoti autem suo per literas indicavit, ipsum videndi vehementi desiderio se teneri, tum quod senio gravis cognosceret, non procul abesse supremum diem, tum quod ipsius opera ad Anglos Disciplinam monasticam edocendos indigeret. Monachi Floriacenses dilectissimum sibi Osualdum prope inviti remiserunt. Ipse quoque datis sapius ad patruum literis excusabat se, quod non promptissime obediret, cum non nisi brevi tempore sub Regula monastica fuisset exercitatus. Accepto autem nuncio, quod patruus gravi morbo decumberet, itineri se dedit. Ubi ad portum Dubrensem pervenisset, afferuntur literæ, quibus fato functum fuisse docebatur, statimque viam Floria-

Sæculum X.
A. C. 969.

Sup. l. LV.
§. 27.

Sæculum X.
A. C. 969. cum relegisset, nisi socii monuissent, in-
humanum videri posse omnibus, si in isto
rerum statu familiæ suæ solatium & sub-
sidium denegaret. Ergo anno nongen-
tesimo sexagesimo primo in Angliam
redit.

Postquam S. Odoni Osualdus, ut par-
erat, parentasset, ad Osquetulum, Epi-
scopum Durnovariensem, itidem pro-
pinquum suum, se recepit, qui ejusdem
virtutibus captus, eum compluribus an-
nis apud se detinuit. Verum Osquetu-
lo deinde ad Archiepiscopatum Eborac-
ensem translato S. Dunstanus Regi Ed-
gardo indicium fecit, quam solidæ pietatis
vir esset Osualdus; unde in amico-
rum numerum receptus ab eodem Rege
Ecclesiæ Vigornienſi seu Worcesterienſi
præficitur. S. Osualdus Episcopali Di-
gnitate auctus primo monasterium duo-
decim virorum in loco *Wesbiri* insti-
tuit, quo & ipse sæpe secedere solebat,
& postea etiam Ramesiense priori am-
plius, cujus Ecclesia anno nongentesimo
septuagesimo quarto dedicata est. Ta-
lis fuit S. Osualdus, qui ut Decreta Con-
cilii, in quo S. Dunstanus præfuerat, exe-
queretur, septem monasteriis in sua Dioc-
cesi conditis, ejectis Clericis male viven-
tibus, Monachos introduxit. Sed & ex-
tra suam Dioccesim Ecclesias S. Albani
& Æliensem reformavit, quas conser-
vandæ

vandæ disciplinæ intentus non raro invi- Sæculum X.
 sebat. Tandem vigesima nona Februa- A.C. 972.
 rii anno nongentesimo nonagesimo se-
 cundo post susceptum Episcopatum tri-
 gesimo sanctam animam efflavit. (*)

§. XXXIII.

S. Udalricus Regimine se abdicat.

Inter hæc S. Udalricus iter Romam ulti-
 mo susceperat, quamvis vires paula-
 tim deficere sentiret; unde paucis die- vit. Sæc. V.
 bus vehiculo usus, sequentibus lecticæ Ben. n. 31.
 impositus est, in qua jacens defereba- p. 447.
 tur. Postquam Romæ SS. Apostolorum
 limina visitasset, & peractis precibus In- Sup. 1. LV.
 dulgentias lucratus valedixisset Summo S. 44.
 Pontifici, Ravennam venit, ubi Impe-
 ratorem commorari compererat. Tum
 præmissis, qui se advenire nunciarent,
 non expectato responso, usque ad ostium
 cubiculi, ubi Imperator versabatur, pe-
 netrat. Otto venienti occurrit, ut for-
 te erat, uno tantum pede calceato, &
 Adelheidem Imperatricem vocari jubet.
 Tum, cum suavissime loquendo horam
 horæ jungerent, faventem occasionem
 nactus S. Episcopus Imperatorem roga-
 vit, ut quoad ipse viveret rem œcono-
 micam

I i 2

micam

(*) S. Osualdum postea etiam Ecclesiam Ar-
 chiepiscopalem Eboracensem rexisse legimus in
 Act. SS. Ben. Sæc. V. in vita pag. 711.